

Kościół parafialny pw. św. Barbary w Grodzisku Dolnym

Pierwszy kościół wzmiankowany w 1408 roku pod opieką benedyktynów. Kolejny drewniany spalili Tatarzy w 1626 roku. Budowę obecnej świątyni rozpoczęto około 1700 roku z inicjatywy proboszcza Sebastiana Zawadzkiego.

Budowę ukończono po 1777 roku. Rozbudowany w latach 1857-1867: przedłużono nawę ku zachodowi, rozbudowano prezbiterium ku wschodowi, po bokach którego dostawiono zakrystie. Przed 1873 rokiem dostawiono dwie kaplice transeptowe. Na początku XX wieku dobudowano kruchtę południową. Orientowany, jednonawowy, murowany z cegły, otynkowany. Fasada zachodnia trójdzielna, poprzedzona kruchtą, zwieńczona oprofilowanym szczytem z czterema rzezbami świętych. Na jego osi w architektonicznym obramieniu rzeźba św. Barbary. W polach bocznych nisze z rzezbami św. Piotra i Pawła. Przy elewacjach bocznych kwadratowe kaplice, do których od wschodu przylegają zakrystie. Od wschodu zamknięte trójbocznie prezbiterium z łozami kolatorskimi na piętrze. W kalenicy dachu wieżyczka na sygnaturkę.

Wyposażenie wnętrza z przełomu XIX i XX wieku. Ołtarz główny drewniany, wykonany w latach 1897-1900 przez miejscowego rzemieślnika Józefa Malacha. Z obrazami: Święta Rodzina i św. Barbara namalowanymi przez Władysława Bąkowskiego z Leżajska. Pięć ołtarzy bocznych, z których jeden w prezbiterium w 1881 roku wykonał Karol Sokalski z Łańcuta. Ponadto ambona z 1902 roku. Polichromię figuralną wykonał przed 1900 rokiem Władysław Bąkowski. Obok kościoła znajduje się dzwonnica z 1892 roku i kapliczki ufundowane w latach 20. XX wieku.

Kościół usytuowany przy głównej drodze w Grodzisku Dolnym.